

när jag övergick till syftet för mitt besök, fann jag i ett hörn av kojan en bädd av halm, på vilken det låg en stackars lidande. Ett ringa täcke, förmodligen hans egna kläder, hade kastats över honom, men vad gäller säng eller sängkläder fanns det inga skönjbara i denna oansenliga boning.

Jag steg fram och såg en ung pojke omkring sjutton eller arton år gammal, uppenbarligen i ett tillstånd av extremt lidande och utmattning, och det fruktades i det sista stadiet av lungdot. Hans ögon var slutna, men han öppnade dem när jag närmade mig och stirrade på mig med ett slags vild förvåning likt ett skrämt djur. Jag sade honom så stilla som möjligt vem jag var, och i vilket syfte jag hade kommit, och ställde några få av de enklaste frågor till honom angående hans hopp om frälsning. Han svarade ingenting, han verkade fullkomligt omedveten om vad jag menade.

Jag drev på honom ytterligare, och när jag talade vänligt och tillgivet till honom, tittade han upp, och jag fastslog av de ord han yttrade att han hade hört någonting om en Gud och framtida dom, men han hade aldrig fått lära sig läsa. Den Heliga Skrift var en förseglad bok för honom, och han var därför alldeles ovetande om vägen till frälsning såsom den uppenbaras för oss i evangeliet. Hans förstånd angående detta ämne var verkligen ett ytterligt tomrum.

Jag slogs av förfäran och nästan av förtvivlan. Här var en medmänniska vars odödliga själ tydligen var på randen till evigheten, som måste räddas eller förloras för alltid, och han låg framför mig nu, dödens hand nära över honom, inte en sekund fick förloras och vad skulle jag göra? Vilket sätt

skulle jag välja för att börja undervisa honom, eftersom det var i elfte timmen, i kristenhetens första grunder?

Jag hade knappast någonsin tidigare känt en sådan förlamande känsla inom mig. Jag kunde inte göra någonting, det visste jag fullkomligt väl, men å andra sidan kunde Gud göra allt. Därför framlade jag mitt hjärtas innerliga önskan och bönföll min himmelske Fader för Kristi skull att leda mig i detta högst svåra och prövande läge, och att för mig öppna genom Hans vishets Ande en väg att framställa det glada budskapet om frälsning så det kunde förstås av denne stackars mörkerfamlande vandrare. Jag var stilla-tigande en liten stund i samband med att jag var sysselsatt med innerlig bön och med djup oro betraktade det dystra föremålet framför mig. Det slog mig att jag borde försöka ta reda på hur långt hans förstånd sträckte sig i andra ting, och huruvida det inte kunde finnas rimligt hopp om att han förstod mig när jag skulle börja uppenbara evangeliets budskap om frälsning för honom, (vilket jag var tvingad att göra). Jag tittade ner på honom med en blick av medlidande, vilket jag högst uppriktigt kände, och jag anade att han observerade den deltagande blicken, för han mjuknade mot mig när jag sade:

"Min stackars pojke, du är väldigt sjuk, jag fruktar att du lider väldigt mycket."

"Ja, jag har en hemsk förkylning, hostan gör det svårt att andas och skadar mig mycket."

"Har du haft denna hosta länge, frågade jag?"

"Åh ja, länge, nästan ett år nu."

"Och hur fick du den?"

Jag trodde att en pojke från Kerry häradas under uppväxten och vänjer sig vid denna skarpa luft.

"Åh", svarade han, "och så var det tills den förskräckliga natten. Det var ungefär vid denna tid förra året då ett av fåren gick vilse. Min far har några få får i bergen och detta är sättet på vilket vi lever. När han räknade dem den kvällen fattades det ett, och han skickade mig för att söka efter det."

"Utan tvivel", svarade jag, "kände du skillnaden mellan värmen från torvelden i denna slutna lilla koja och den kalla bergsvinden."

"Åh! det gjorde jag, det var snö på marken, och vinden blåste genom mig, men jag brydde mig inte så mycket om det, eftersom jag var så angelägen att finna pappas får."

"Och fann du det? frågade jag, med ökat intresse."

"Åh ja, jag hade en lång, tröttsam väg att gå, men jag stannade inte förrän jag fann det."

"Och hur fick du hem det? Jag vågar säga att du hade tillräckligt med besvär med det också. Ville det följa med hem?"

"Nå, jag ville inte lita på det, och dessutom var det dödstrött och utmattat, så jag lade det på mina axlar och bar det hem samma väg."

"Och blev inte alla där hemma glädjefyllda att se dig när du återkom med fåret?"

"Mycket riktigt blev de det", svarade han. "Far och mor och folket omkring som hörde om vår förlust, alla kom nästa morgon för att fråga om fåret, för vid dessa tillfällen är grannarna väldigt vänliga mot varandra. De var också ledsna att höra att jag varit ute hela natten. Det var morgon innan jag kom hem, och det var i slutet jag fick denna förkylning. Mor säger att jag aldrig kommer att bli bra nu. Gud vet bäst, i varje fall gjorde jag mitt bästa för att rädda fåret."

Underbart! tänkte jag, här är hela evangeliets historia. Fåret förloras, fadern sänder sin son

för att söka efter och återföra det. Sonen går godvilligt, utstår allt utan att klaga, och i slutet offerar sitt liv för att finna fåret, och när det återfinns bär han hem det på sina axlar till hjorden, och glädjer sig med sina vänner och grannar över fåret som var förlorat, men är åter funnet. Min bön besvarades, min väg hade gjorts klar, och genom Guds nåd drog jag nytta av denna glädjande möjlighet. Jag förklarade för denne stackars döende pojke frälsningsplanen, använde hans egen enkla och rörande berättelse. Jag läste de få verserna i Lukas 15 för honom, där herdens omsorg om det vilsekomna fåret är så underbart uttryckt, och han insåg meddetsamma likheten, och följde mig med djupt intresse medan jag förklarade liknelsens fulla betydelse för honom.

Herren öppnade inte endast nådefullt hans förståelse, utan också hans hjärta, att ta emot de talade tingen. Han själv var det förlorade fåret, Jesus Kristus den gode Herden, som sändes av Fadern för att söka efter honom, och som lämnade alla Faderns himmelska härlighets glädjeämnen för att komma ner till jorden och söka efter honom och andra förlorade som han själv, och precis som den stackars pojken hade uthärdat den iskalla snöstormen och den genomträngande vinden utan att klaga, hade den välsignade Frälsaren uthärdat syndarnas häftiga motsägelser mot Honom själv, och det bittra förakt och de förolämpningar som hopades över Honom, utan att öppna Sin mun för att yttra ett ord av klagan, och till slut lade ner Sitt dyrbara liv, så att vi kunde bli räddade från fördärv och i trygghet förda till vårt eviga hem. Inte heller anförtror Han sina älskade, då de blivit räddade, att vandra den

farliga vägen ensam, utan glädjande sig bär dem på Sina axlar till den himmelska fällan.

Min stackars sjuke pojke verkade ta till sig allt. Han tog emot allt, han förstod allt. Jag såg aldrig mer ett tydligare bevis på den gudomliga Andens kraft att tillämpa Guds ord. Han levde endast några dagar efter vårt första möte. Jag hade inte tid att läsa eller utveckla något annat ur skriften för honom. I bland kunde vi endast höra kvävande, sönderslitande hosta, i bland slumrade han tungt för en liten stund, men närhelst han var förmögen att tänka och lyssna, tillfredsställde och uppmuntrade dessa verser i Lukas 15 honom. Han tog emot Kristus som sin frälsare, han bad innerligt att få bli hemburen likt det förlorade fåret i den himmelske Herdens armar. Han dog ödmjukt, fridfullt, nästan jublande, med Jesu namn, min Frälsare och min Herde, sist på sina läppar.

"Människans Son har kommit för att söka och för att rädda det som är förlorat:"

Lukas 19:10

Bibelcitatet är taget från J N Darbys
översättning.

Skriv etter bok lista!

KRISTEN LITTERATUR

Langdhopparegången 4, 418 39 Göteborg, Sverige

epost: kristenlitt@aol.com

www.chaptertwobooks.org.uk

Distributör: Chapter Two, London, England

(How the Lost Sheep was Found. Swedish) © 2006

Hur det förlorade fåret blev funnet

*En händelse på Irland i den bortgångne
John Nelson Darbys liv (1800-1882).*

Det berättas att J N Darby, i slutet av en kall februaridag, avbröts i sitt arbete av en knackning på dörren. Det var en fattig man som hade kommit för att besöka honom. Han kände inte denne man och hade aldrig tidigare träffat honom. Mannen ursäktade sig för att han kom så sent, men förklarade att han hade en son som var så sjuk att han fruktade att han snart skulle dö. Mannen bad Darby att komma och besöka pojken. Darby reste sig upp och följde välvilligt med mannen.

Han säger: Efter en timmes mödosam promenad, (ty vägarna som på vissa platser ledde över branta backar var på andra ställen nätt och jämnt passerbara på grund av de tunga sumpmarkena), steg jag in i den lilla stugan och tittade runt omkring mig och såg först inget spår av någon boende, förutom en gammal kvinna som satt hukad över en torvelds glöd. Hon reste sig när jag steg in, och med de fattiga irländarnas naturliga artighet erbjöd hon mig den låga stol eller snarare pall hon suttit på. Jag tackade henne, och